

VERSEK.

ÖRÖK SZERELEM.

Örökké él a szerelem,
léteben nincs határ,
homály és árnyék rajta minden
fájdalom és halál.

Mint amikor felhő borong
aranyhajad felett,
lábad alatt árnyék hanyatlík
s jár mindenütt veled.

Homálytól, éjtől, borútól
ne féljünk, kedvesem,
a haláltól, attól se féljünk,
kivált így, kettesen.

Árnyékunk is, ha összeérünk,
azonnal összeér.
Amíg mi élünk, még az árnyék,
még a halál is él...

Örökké él a szerelem,
léteben nincs határ,
homály és árnyék rajta minden
fájdalom és halál.

SZÉP ÉS JÓ.

Jó a szép, ha rossz is,
győz a rút felett,
de a jó, ha rút is,
szebbnél szebb lehet.

Hát még aki szép is,
jó is: angyali, —
nem lehet azt szóval
ki sem mondani...

Szép a felkelő nap,
szép a deledő,
szép a szivárványos
tájon lemenő.

Két szemed a legszebb,
ha rámmosolyog,
de tükrén futó könny
játýola ragyog.

Úgy csókolom akkor
két szép szemedet,
mint kelő nap két szép
rózsafelleget.

Úgy csókolom könnyes
szempilláidat,
mint esőfelhőket
hajtó nyári nap.

Olyan szép vagy akkor,
olyan isteni,
meg kell egy szép dalban
örökíteni...

NEM.

Horgásztam a nyáron eleget,
fogtam elég apró keszeget.
Fogtam olykor-olykor nagyot is, —
elragadta egy a horgot is.

Fájlalom keserves sorsomat,
jó horogvesszőmet, horgomat,
de jobban fáj, ha elgondolom,
hogy miattam szenvedsz, angyalom.

Eltörött a vessző, — a fonál
elszakadt, — el, elmúlt ez a nyár,
mint egy tündérálmom, — jön az ősz, —
elmégy, talán vissza sose jössz . . .

Mert viszed a horgot, — viheted,
de szomorú lesz az életed,
szíved mindig fáj és fájni fog,
sérti-vérzi folyton a horog . . .

Aranyhalam, aranymadaram,
szép aranypillangóm odavan,
úszik, repül, tőlem menekül
s nem tudok én élni egyedül.

Ó, ne hulljon egy csepp vér, se könny,
nekem a te kínod nem öröm,
nekem a te kínod kinhalál, —
kín a kínra könnyen rátalál.

Nem tudok én élni, halni sem,
nálad nélkül én szép kedvesem,
aranyhal, pillangó, lantszavu
aranymadár, tündér, naphajú . . .

Elmegyek utánad, távozok,
talán aranyhallá változok,
madárrá, lepkévé, elmegyek,
felkereslek bárhol tégedet.

Megtalállak bárhol, bármikor,
tán a világ végén valahol,
vagy a másvilágon: nem tudom, —
de ezt a jusst nem, nem, nem hagyom! . . .

SZERETETLEN.

Megjöttek a hideg szelek,
hullnak már a falevelek.
Ami nem hull, az is sárga,
az is lehull nemsokára.

Hullnék, mint a falevelek,
mennék én is, de nem lehet.
Mint fa árván, leveletlen,
itt maradok szeretetlen.

Az is olyan, éppen olyan,
mint hajszálad, a szép arany,
az is lehull, te is elmégy, —
bár csak én is veled mennék!

Arany lombja örök nyárnak,
téli-nyáron téged várlak,
kék tavasszal, sárga ősszel,
kérdzem, hogy mért nem jössz el.

Arany levél, arany hajszál,
hova estél? hova szálltál?
Való volt-e, vagy csak álom,
hogy lehattél volna párom? . . .

KISMADÁR.

Látod azt a kismadarat? — Nem kérlek én, hogy itt maradj,
Az nem megy el, az itt marad. hisz a tavasz, — az is te vagy!

Az a madár, az vagyok én, Vérző szívvel elbocsátlak,
te vagy a nyár, a dal, a fény. amíg élek, visszavárlak.

Aranyhajú szép kedvesem,
vezéreljen a jó Isten! . . .

MI.

Én nem vagyok. Nem vagyok egy, Hess, kísértet, láz, lélek, szellem!
nem vagyok én. Senki talán, Hiszen csak emberek vagyunk,
talán mindenki. — Te se vagy, múlik az élet mint az árnyék,
te szép aranyhajú leány. megöregszünk és meghalunk.

Te sem vagy te, te sem vagy egy, — Ne félj tőlem, ne félj magadtól,
senki, minden nő, váz, alak, gyere ölelj, csókolj, szeress!
kép, szobor, dal: én szültelek. Férfi és nő egymásban mindig
Tündér vagy: én álmodtalak . . . istent és istennőt keres.

Félsz úgy-e tőlem, félsz magadtól? Ha megtalálta istenét,
Nyomaszt a nagyság, gyenge nő, — istennőjét, ugyan mit ér,
bokádig ér az óceán, ha nem forr össze ajk az ajkkal,
fejed a sarkcsillagra nő. szív a szívvel, vérrel a vér? . . .

Rajtad múlik: senki, mindenki,
vagy te magad, valaki légy.
Én imádlak, szeretlek, szánlak.
Egy embertől több kell-e még?

Erdélyi József.